

[Knud Lind]

skab og skilsmisse, hvor man – også fru Inge Fischer Møller – har tiltrådt, at man ønskede domstolsbehandling. Men jeg kan forstå på ministeren i dag, at det ønsker ministeren ikke længere.

Derfor vil jeg godt til slut stille ministeren et spørgsmål angående overøvrighedens behandling af sager vedrørende advokatbistand. Jeg ser i den ene betænkning, at vedkommende ikke har samme mulighed som ved domstolene for advokatbistand og fri proces. Vil man eventuelt undersøge det spørgsmål?

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Det sidste spørgsmål har jeg ingen kommentarer til i øjeblikket; det har jeg overhovedet ikke haft lejlighed til at overveje.

Når jeg tager ordet, er det for at undgå, at der skulle opstå misforståelser i anledning af hr. Knud Linds betragtninger over, hvad der nu sker. Jeg har ikke til hensigt at ville forhindre folk i at søge deres ægteskabsproblemer løst i tilfælde af skilsmisse ved at gå til domstolene. Der vil ikke ske nogen forandring i det bestående. Man skal fortsat have muligheden for at gå til statsamtet og få den assistance, der skal til, og få den beslutning, der skal til, hvis man er enige. Men naturligvis skal man også kunne gå til domstolene, hvis man ikke kan blive enige, og bede om rettens afgørelse af tvistighederne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Forhandling om indenrigsministerens redegørelse af 7. maj 1980:

Redegørelse om hovedstadsrådet.

(Redegørelse nr. VII. Anmeldt 7/5 80. Redegørelsen givet 7/5 80. Meddelelse om forhandling 8/5 80).

Forhandling

Hans Hækkerup (S):

Jeg vil gerne først udtrykke min tilfredshed med den redegørelse, indenrigsministeren har givet folketinget, og med det grundige udvalgsarbejde, der er gået forud. Jeg mener, at der nu foreligger et fyldestgørende

grundlag for at tage stilling til den hovedstadsordning, der blev gennemført i 1973.

Socialdemokratiet ønskede dengang, at der skulle etableres en storamtskommune, således at man på samme måde som i det øvrige land fik en toleddet kommunalstruktur. Vi har stadig samme principielle holdning, men mener, at der i praksis er skabt en opgavefordeling, så der normalt ikke er mere end to kommunale led i varetagelsen af en opgave. Ja, på den kollektive trafiks område er der endda kun ét led.

Når hovedstadsrådet har fået tillagt kompetence inden for et område, er kommunalbestyrelsernes eller amtskommunernes kompetence tilsvarende blevet ophævet. Vi finder også, at hovedstadsrådet i den forløbne periode har varetaget sine opgaver på en tilfredsstillende måde. Man skal derfor ikke regne med, at socialdemokratiet vil komme med forslag, der vil betyde nogen afgørende ændring i hovedstadsrådets opgaver.

Alligevel kan der være behov for at knytte nogle bemærkninger til hovedstadsrådets virksomhed, og her vil jeg først og fremmest gerne nævne den kollektive trafik. Det er lykkedes, bl. a. gennem en bevidst takstpolitik, at gøre den kollektive trafik til et virkeligt alternativ til den individuelle personbefordring, og tilgangen af nye passagerer har været så stor, at det er lige ved at være et problem. Men når man tænker på, hvilke besparelser denne omlægning på længere sigt kan komme til at betyde for vores energiforbrug og dermed for vores betalingsbalance, synes jeg, det vil være naturligt at overveje, om man ikke burde forøge de midler, der afsættes til kollektive trafikformål inden for hovedstadsområdet.

Hovedstadsrådet har også løst en række opgaver som planlægningsorgan, og jeg vil her gerne fremhæve den overordentlig vanskelige opgave, det har været at samordne de 5 sygehuskommuners planer til en fælles sygehusplan for hele hovedstadsområdet. Det kunne måske overvejes, om det ikke ville være rimeligt at styrke hovedstadsrådets planlægningskompetence på dette område.

Et af de spørgsmål, som det også vil være naturligt at tage op nu, er spørgsmålet om indførelse af direkte valg til hovedstadsrådet. Vi er fortsat af den opfattelse, at en ordning med direkte valg vil skabe en mere direkte kontakt mellem rådets medlemmer og befolk-